Μαραμένη Δευτέρα, χθες, περισσότερο φθινοπωρινή παρά οτιδήποτε άλλο, βροχή, ψύχρα, βοριάδες, κάτω από έναν μολυβένιο ουρανό. Έκανε έτσι, ακόμα πιο μικρά τα παράθυρα αισιοδοξίας πίσω από τα τείχη που ύψωσε η πανδημία. Από την άλλη κρίνοντας, ήταν ένας πιο συμβατός καιρός για να σε κρατήσει με ένα είδος ανακούφισης μέσα στους τοίχους της κατοικίας.

Έχοντας επιτελέσει στο ακέραιο, πιστεύω, τις υποχρεώσεις μου απέναντι στην τρίτη ηλικία, που μπορεί να μην είναι ότι πιο ευχάριστο στις τρέχουσες εποχές, αλλά είναι καθήκον για εκείνους που σου έδωσαν ζωή και προσπάθησαν να σε κάνουν άνθρωπο, είχα πάρει το δρόμο του γυρισμού.

Φτάνοντας στην πλατεία Κέννεντυ, που δεν είναι πια πλατεία, σταμάτησα στον ερυθρό σηματοδότη. Σε μια άδεια Παπανικολή χάζευα αφηρημένα, όταν πρόσεξα τις τσίγκινες περιφράξεις, στη βόρεια γωνία και από πάνω τους να ξεχωρίζουν με τις γραμμικές κινήσεις τους οι κίτρινες μπούμες των μηχανημάτων κατεδάφισης.

Το βρήκα γεγονός θλιβερό, όπως κάθε κατεδάφιση, αλλά ειδικά μια τέτοια μέρα, μέσα σε τέτοιες συνθήκες έτι θλιβερότερο. Πρέπει να είχαν κυλήσει καμιά 15αριά χρόνια, από τότε που είχαμε περάσει λίγα απογεύματα εκεί, γύρω από ένα πιάτο με λουκουμάδες αναπτύσσοντας, με τον Βενιαμίν, θέματα ποικίλου ενδιαφέροντος.

Όπως π.χ. ότι λίγα μέτρα μακρύτερα από εκεί, την τέταρτη μέρα του Γενάρη του ’72 ένας 27χρόνος έκαψε ζωντανούς μέσα το φτωχόσπιτο τους τα δυο του παιδιά, τη σύζυγο και την πενθερά του. Οκτώ μήνες αργότερα αντίκρισε το εκτελεστικό απόσπασμα. Ήταν ο Βασίλης Λυμπέρης, ο τελευταίος Έλληνας που καταδικάστηκε σε θάνατο και εκτελέστηκε.

Στα περίεργα, ας καταχωρηθεί ότι, την θανατική καταδίκη του Β. Λυμπέρη υπέγραψε ο υπουργός Δικαιοσύνης της χούντας Άγγελος Τσουκαλάς. Περίεργο διότι ο ίδιος ήταν ένας εκ των συνηγόρων του Νίκου Μπελογιάννη, στην πολύκροτη δίκη του. Περίεργο επίσης, διότι ο Α. Τσουκαλάς εξελέγη και Δήμαρχος Αθηναίων με την υποστήριξη της Ε.Δ.Α. Ήταν ο 61ος από την σύσταση της Δημαρχίας και παρέμεινε για μια πενταετία από τον Ιούνιο του ’59, έως τον Ιούνιο του ’64.

Δεν έχει διευκρινιστεί αν ο Άγγελος Τσουκαλάς ήταν συνήγορος στην πρώτη δίκη Μπελογιάννη οπότε θα συνάντησε και τον Γιώργο Παπαδόπουλο με την ιδιότητα του, ως έκτακτου στρατοδίκη, ή στην δεύτερη που διεξήχθη με τακτικούς στρατοδίκες. Γιός του Αγγέλου, είναι ο Κωνσταντίνος Τσουκαλάς σημαίνων νομικός και πανεπιστημιακός, πρώτος στο ψηφοδέλτιο επικρατείας του Συ.Ριζ.Α. στην εκλογική αναμέτρηση του Φεβρουαρίου του ’15.

Γυρίζοντας στους λουκουμάδες, θυμήθηκα ότι έχει περάσει ένα τέταρτο του αιώνα από τότε που συνόδευα τον πρωτότοκο σε άλλη μια γωνιά που πια δεν υπάρχει. Στο Αιγαίο. Δίπλα σε άλλα που δεν υπάρχουν πια. Όπως το εστιατόριο Ιντεάλ, ή το Ρεξ όπως ήταν κάποτε.

Σελίδες νιάτων που αργοσβήνουν, ανάμεσα από κατεδαφίσεις, ανάπτυξη, μνημόνια, όλως προσφάτως πανδημίες και κάτω από ένα βαρύ ουρανό.